

02/09 – 23/10/2011

A Slowdown at the Museum

Met werken en interventies van **Lonnie van Brummelen en Siebren de Haan***, **Mike Cooter***, **Nico Dockx*** met **Thomas Verstraeten*** en **Helena Sidiropoulos***, **Oscar Hugal***, **Irwin***, **Kris Kimpe**, **Simon Dybbroe Møller***, **Shahryar Nashat***, **Fernando Sánchez Castillo**, **Javier Téllez** en **Christophe Van Gerrewey***.

Opening donderdag 01 september om 19u met rondleiding door de aanwezige (*) kunstenaars.

adres:

Extra City Kunsthal Antwerpen
Tulpstraat 79 – BE 2060 Antwerpen
www.extracity.org

openingsuren:

woensdag – zondag 14u-19u / donderdag 14u- 20u
gesloten op feestdagen
bereikbaar met tram 12, halte Gasstraat

perscontact en informatie:

Katrien Reist
katrien.reist@extracity.org
T +32 3 677 16 55

Fernando Sánchez Castillo, Architecture for a Horse, 2002. (videostill). Courtesy of the artist and Galeria Juana de Aizpuru, Madrid.

Beeldmateriaal van kunstwerken verkrijgbaar op aanvraag.

De 'museumserie' zal worden samengevat in een publicatie, samengesteld en geëditeerd door Mihnea Mircan en Chris Sharp. Ze zal eind oktober worden gepresenteerd.

A Slowdown at the Museum is het laatste deel van een drieluik, dat zich als verhaallijn over een fictief museum ontwikkelt. De serie activeert een wisselwerking tussen verschillende definities van 'kunst' en 'instituut' en laat zich lezen als een versneld scenario – gaande van het ontstaan van dit 'museum' tot zijn zelfbevraging, implosie en mogelijke vernieuwing. De kunstwerken die in deze reeks samengebracht worden, bevatten duidelijke claims over de wijze waarop ze gezien en begrepen willen worden en drukken zich uit over de institutionele ruimte waarin ze terecht komen. Deze ideeën en standpunten keren in de serie terug als verschillende visies op het museum en als modellen van hoe kunst bekeken en ervaren kan worden.

A Slowdown at the Museum navigeert een complexe, instabiele historische positie, ergens tussen het verleden en het heden, tussen kunst en leven, met een hypothetische staking in het museum als speculatieve *trigger*...

De *NSK Passport Holders*, door de Sloveense groep Irwin, is één van de centrale projecten in de tentoonstelling *A Slowdown at the Museum*. Het project werpt een intrigerend licht op de verbindingen en leemtes tussen 'kunst' en 'leven'. Irwin creëerde de *NSK (Neue Slowenische Kunst) State in Time* in 1992, als een oneindige, politieke entiteit zonder fysieke grenzen, "voortdurend geïnspireerd door haar eigen ontstaansmoment", "zich manifesterend in de tijd en tegelijkertijd transcendent aan de tijd" en "met volledige controle over haar eigen waarschijnlijkheden". Het initiatief was een reactie op de nationalistische furore in Joegoslavië, een poging om alternatieven te formuleren voor bedreigende politieke omstandigheden en om de sociale cohesie te herdenken. Het project kreeg vorm door het opzetten van tijdelijke ambassades en consulaten, een NSK Museum voor Volkskunst, vredesstrijdkrachten, postkantoren en door paspoorten uit te vaardigen voor staatsburgers. Het groeide aan een constant tempo binnen een relatief welomschreven klasse van politiekgezinde kunstliefhebbers.

Vanaf 2004 onderging dit patroon echter een dramatische verandering. De NSK-website werd in dat jaar, en in de jaren erna, overspoeld met duizenden aanvragen voor staatsburgerschap vanuit Nigeria en aangrenzende landen. De aanvragers trachtten paspoorten te verwerven van de NSK-staat, in de overtuiging dat die paspoorten hen de mogelijkheid zouden bieden om naar Europa te reizen, naar Slovenië te verhuizen of naar het NSK-land. In plaats van deze ontwikkeling te verwerpen als een woekerende uitwas van het oorspronkelijke project, bleef Irwin de paspoorten uitvaardigen, terwijl men ondertussen in contact trad met toekomstige burgers en hen inlichtte over de doelen en gebruiken van de *NSK State in Time*. Dit proces mondde uit in *Towards a Double Consciousness*, een tentoonstelling die in 2010 werd gehouden in het Centre for Contemporary Art in Lagos. Het project was ondertussen echter voor een belangrijk deel herschreven en overgenomen door andere actoren, gekaapt of gekraakt door beweegredenen die ten zeerste verschilden van de motivatie op basis waarvan het project oorspronkelijk was ontstaan.

Hoewel het project aanvankelijk beperkt was tot het domein van politieke idealen en projecties van de kunstwereld, in een poging een allesomvattende retoriek en een transformerende ambitie van de avant-garde te doen herleven, werden de onvoorziene consequenties van deze idealen blootgelegd en op oncontroleerbare en ambivalente wijze omgezet tot vormen van directe politiek. Hoewel het project in het leven geroepen was als reactie op het meedogenloze nationalisme in Joegoslavië in de jaren negentig, plaatste deze ommekeer het project midden tussen twee oorlogen in: één, die zich verzette tegen werkelijke legers, een andere – diffuus maar daarom niet minder hardvochtig – die plaatsgreep langs de Noord-Zuidgrens: een economisch conflict, dat zich afspeelt in een tijd waarin Europa opnieuw zijn grensbeleid herzielt tegen een achtergrond van een herrijzend populisme.

Met de *NSK Passport Holders* zag een politiek kunstproject zich geconfronteerd met zijn eigen onverwachte uitkomst, een resultaat dat het slechts gedeeltelijk kon assimileren met zijn eigen logica en slechts ten dele in artistieke termen kon vertalen. Kan het werk van deze reikwijdte en complexiteit nog worden tentoongesteld binnen de conventies en maatstaven die doorgaans op tentoonstellingen van toepassing zijn? Is een tentoonstelling in de conventionele zin van het woord in staat tot meer dan enkel het suggereren of oproepen van een diep empathisch begrip van de wereld? Als een spil tussen een representatieve *inside* – de interviews, diagrammen en kunstvoorwerpen die dit project visualiseren – en een onbeheersbare *outside* – het geloof en de hoop van de vijftienduizend burgers van de *NSK State*, overschrijft de *Passport Holders* het vermogen van de tentoonstelling om zijn eigen objecten op zinnige wijze te begrijpen. De 'kunst' en het 'museum' worden in een dergelijke tentoonstelling voor een ongemakkelijke, zoniet onmogelijke, vraag gesteld.

A Slowdown at the Museum onderzoekt praktijken waarin institutionele kritiek, in haar conventionele formulering als een platform voor de overdracht van institutionele macht, tegelijkertijd een noodzakelijke verwijzing en een onhoudbare premisse inhoudt. Het tracht praktijken te doorgronden die zich bezighouden met omkeringen en mogelijke herconceptualisering, waarbij de grondbeginselen en de strategieën van institutionele kritiek worden ontrafeld en omgezet in een poëtisch, (ver)beeldend gebruik. Deze presentatie bevat o.a. de meditatie van Javier Téllez over een specifiek moment in de kunstgeschiedenis – Dürers beschrijving van een rinoceros die hij nooit

eerder gezien had – besproken in relatie tot de grens tussen normaliteit en haar antoniemen en de besluiteloze blik van het panoptische 'oog' die hen als zodanig definieert; Fernando Sánchez Castillo's performatieve onderzoek naar de repressieve architectuur van Universidad Autonoma, gebouwd in 1969 nabij Madrid; Lonnie van Brummelen en Siebren de Haans reconstructie van de *Gigantomachia* (in het Pergamonmuseum in Berlijn) aan de hand van reproducties in kunstboeken, waardoor de bibliografie van de sculptuur een spookachtige, eindeloze weergave van het object voortbrengt; Simon Dybbroe Møllers *Thick Air*, een monoloog gefilmd met een sterke zoom en in circulaire bewegingen doorheen de ruiten van een ontoegankelijke galerie, en zijn 'celestograaf', die gebruikmaakt van een technisch procedé uitgevonden door August Strindberg voor de directe impressie van de nachtelijke hemel op fotografisch papier.

Eén manier om een dergelijke verzameling werken – nauwelijks in te delen in bestaande categorieën en contexten, poëtisch ondoordringbaar of op zichzelf teruggeworpen – te kunnen begrijpen, is door zich een voorstelling te maken van haar fictieve thuis of 'museum', dat door sociale storingsen en politieke ineenstorting niet langer in staat is haar eigen objecten zinvol te catalogiseren, thuis te brengen en om te vormen tot symbolen van het verstrijken van de tijd, en dreigt deze 'plaatsloos' achter te laten.

Ofwel stellen we ons, als speculatieve *trigger*, een staking in het 'museum' voor: een staking in het beheren van kunst, van het verleden, en van het heden, die zo de ondoorgroendelijkheid van het kunstwerk blootlegt. Als protest tegen uitbuiting of een onderdrukkend politiek regime, verdubbelt een *slowdown* de tijd die nodig is voordat een beslissing haar praktische uitkomst bereikt. Welke effecten zou een dergelijke vorm van weerstand-door-vertraging, mocht deze in een 'museum' plaatsvinden, hebben op onze zin voor historische positionering? Welke waarheden over kunst of over onszelf zouden worden achtergehouden of blijven ongeschreven? Een vertraging van de kunsthistorische tijd, wellicht een dramatische ervaring van tijdelijke en existentiële desoriëntatie, zou tegelijkertijd als bestanddeel en als symptoom begrepen kunnen worden van de problemen die wij ondervinden bij het verkennen van het heden.

A Slowdown at the Museum is de laatste van een serie presentaties in Extra City, die plaats gaf aan de dialoog tussen 'kunst' en het 'instituut' en waarin hun wederzijdse rol en functies werden geanalyseerd. Een generisch 'museum' als zinnebeeld van de institutionele reglementering van onze relatie tot tijd, een instrument om de verschillende ervaringen die identiteit en een gevoel van politiek thuishoren uitmaken in afgebakende eenheden te verdelen. Recente kunst heeft uiteraard veel gedaan om dit model te verstoren, om turbulente gebeurtenissen te ensceneren te midden van ordelijke, chronologische tentoonstellingen. *A Slowdown at the Museum* is geen inventaris van dergelijke kunst maar eerder een samengesteld beeld, de som van sporen en gewaarwordingen, van onderbrekingen en momenten van opschorting. Om van 'kunst' naar 'leven' terug te keren, en om misschien – Robert Filioi verkeerd citerend – te concluderen dat "het de kunst is die het leven meer politieke betekenis geeft dan kunst zelf", zouden we een recente gebeurtenis met een vreemde weerklink in herinnering kunnen brengen: als protest tegen de verdrievoudiging van het inschrijvingsgeld, organiseerden een paar honderd Britse studenten een sit-in in de National Gallery in Londen in december 2010. Wat overblijft van de National Gallery en wat is vastgelegd op de persfoto's van dit incident, is een kamervullende *abstract painting*, een patroon gevormd door de gekleurde hoeken en reflecties van de tentoongestelde werken, die voor het grootste gedeelte aan het zicht onttrokken worden door de lichamen van de protestanten - een omvangrijke collage als obscuur spandoek voor op handen zijnde transformaties.

Tekst: Mihnea Mircan, 2011